

so v
mi. K
enci

DOMOVINA

Izdaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrlet 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Milim bratom pozdrav!

Vsi, ki so obhajali lani med nami prelepa dva praznična dneva ob priliki blagoslovljenja „Narodnega doma“ in sokolske zastave, vsi oni — in teh je bilo na tisoče in tisoče — naslajajo se še sedaj, navdušujejo se in radujejo ob samem spominu na nepresegljivi narodni vspeh.

Posebno živo vzbujajo se še pa v nas vseh odmevi onih dnij baš ta teden ob obletnici. Srečni slučaj smeli bi tedaj imenovati, da se nam je ponudila tako krasna prilika, praznovati obletnico z novo narodno in dinastično veselico.

Dnevi 13., 14. in 15. avgusta bodo zopet enkrat naši v popolnem obsegu besede, posvečeni prazniki bodo vseh onih, ki živijo z vsako žilico za svoj premili slovenski narod, vseh onih, ki spajajo ljubezen do svojega rodu z ljubeznijo in udanostjo do presvitlega vladarja jubilarja.

Od lanskega obiska nebrojnih naših slovenskih in slovanskih bratov, pa nimajo sladkih in navduševalnih spominov le samo oni, ki so bili prisotni, blagodejne sadove uživa ves slovenski narod, da, po novo sklenjeni vzajemnosti razširil se je vpliv po njih zastopnikih med naše slovanske brate na jugu in severu. Kaj pa še le naj rečemo mi celjski Slovenci, ki se ne moremo izkazati nikoli zadosti hvaležne vsem za vse, kar nam je donesla rajska slavnost za naš razvoj, za naše narodno delo in narodni boj.

Lanska slavnost presegla je svoj narodnostni namen nad pričakovanje; isti namen mora doseči in ponoviti slavnost dne 14. in 15. t. m., vrh tega pa biti častni dokaz, kako sveto, na zvišeni način znamo Slovenci spajati svoje narodno čustvovanje s čutili, ki jih gojimo vedno in povsod do svoje avstrijske očetnjave, do njega presvitlega vladarja. Pri nas Slovencih je še narodnost in patrijotizem nerazdružna celota,

kar so našim najhujšim obrekovalcem znali njihovi kemiki kakor Wolf i. dr. že zdavno razkrojiti. Mi smo na to naše svojstvo, ki dela najbolj očitno razliko med nami in sosedi Nemci, neizmerno ponosni.

Premili rojaki! Da pokažemo to dejstvo, ta naš ponos na jeklen slovenski narodni značaj v zvezi z neomajno zvestobo, udanostjo in ljubeznijo do prezvišenega našega vladarja Franca Jožefa I, v ta namen kličemo Vas v imenu „Slovenskega pevskega društva v Ptuj“, ki priredi v Celju omenjene dni svoj letošnji koncert kot jubilejni koncert, v imenu nadepolnega našega „Celjskega pevskega društva“, ki blagoslovi svojo novo zastavo v to svrhu, vabimo Vas pa tudi v svojem lastnem imenu, v imenu celjskih Slovencev, v imenu slovenskega dela Celja: pridite mili bratje od vseh strani slovenskega ozemlja, povišajte število prisotnikov v nebrojno, da prijazni in sovražni nam svet vidi, kako se zavedamo Slovenci svoje narodne in dinastične dolžnosti kot jeden mož.

Poglejmo si le naše nasprotnike, koliko izda pri njih klic za kako nacionalno slavje, najsi bo isto namenjeno Bismaroku ali Wolfu. Od vseh krajev se zbere „kar leze ino gre“, tačas jih ne vzdrži niti tisti črno-rumen plot ob pruski državi — tudi od tam pridejo jih navduševati in tolažiti.

Mar nismo mi v središču spodnještajarskega bojišča stokrat bolj potrebni bratske tolažbe in sedanjih bojih, navduševanja za nadaljevanje krepke obrambe narodnih svetinj. Saj to, kar si priborimo v večnem boju, ni izključno naša last Celjanov, sadove naših zmag delimo si bratski z Vami vsemi.

To naj bi imel vedno v spominu sleherni naš rojak, osobito še vsak štajarski Slovenec,

da je Celje naše štajarsko slovensko središče, glava temu telesu; odvisno je tedaj za naše narodno zdravje, je li glava zdrava ali bolna.

Pričakujemo Vas z odprtim srcem, z odprtimi rokami, kakor pričakuje le brat brata, pozdravlja Vas z „Dobro došli! Bog Vas sprejmi!“

Pevska slavnost.

Vsaka dežela, vsako mesto, vsaka vasica sme praznovati letos jubilej svojega svitlega vladarja. Vsakdo, bodi si te ali one narodnosti. Pri teh in taci slavnostih se nasprotja povsod poblažijo — le v Celju ne. Celjski Nemci jubileja nočejo praznovati, Slovenci ga ne smejo. In zakaj?!

Vrlo „Celjsko pevsko društvo“ si je omislilo zastavo, zunanji znak svojega obstoja, in navduševalko za sveto pesem domačo. „Slovensko pevsko društvo v Ptuj“ je svoj letošnji koncert odločilo za Celje — in da bi se celjske vroče glave ne bi — dvakrat razburjale, sta se obe slavnosti določili za en dan. In da dobi vsa slavnost jednotno lice, se je to določilo kot jubilejna slavnost.

Odveč bi bilo pisati o velikem pomenu jubileja, o tem smo pisali mi in drugi časniki že dovolj; zato le nekaj besed o slavnosti kot pevski slavnosti. Naše ljudstvo izven mest ne čuje skoro nikdar umetne pesmi slovenske, pač pa razume in prepeva samo krasne svoje narodne pesmi. A to nikakor ni dovolj, puščati ljudi v nevednosti, v neznanju njegovih umetnih pesmi, ker te prevladujejo danes zunanji svet. Te moramo dati narodu čuti in to je v programu slovenskega pevskega društva v Ptuj. Čuj narod, kako čuvstvujejo s teboj in za te tvoji veleumi v pesmi! Res je, da se prirejajo pevski večeri in koncerti mnogokrat, a ti so z večino za

LISTEK.

Na gori sv. Uršule.

(Nejče.)

Toliko torej po omenjeni mali knjižici. In res, k vsakemu shodu na tej lepi gori pride na tisoče vernega ljudstva iz vseh krajev in dežel, sevé največ iz Štajarskega in Koroškega. Pa tudi v navadnih dneh pride v lepih poletnih dneh skoro dan na dan tujcev-turistov, topličarjev z Dobrne, Topolščice itd.; posebno letos obiskuje to goro mnogo popotnikov, kar svedoči kresi-ognji, ki se skoro vsak večer z visoke gore doli v Mislinjsko dolino bliščé. Večkrat ko sem bil na tej gori, tem večje veselje sem imel s krasnim velikanskim razgledom in s tem večjim veseljem sem se drugič podal gori, posebno, ker pot k sv. Uršuli ni nikjer pretežavna in prestrma, da, večinoma lagotna, da tudi male otroke na gori vidiš. Podajva se tedaj tudi midva, cenjeni čitatelj gori, ker je tako lepo vreme, tako čist zrak, da se že naprej lepega razgleda veseliva; barometer pa tudi lepo vreme obeta, kajti o kakej nevihti bi vrh gore ne bilo prijetno bivati. Izvoliva si pot iz mesteca Slovenjega Gradca, ki je ravno v znožji te visoke gore. Hoje imava kakih pet ur. Podajva se torej

iz mesta na zahodni strani proti Starem trgu, starodavnej župniji, kjer tudi naš slavni nepozabni starinoslovec Trstenjak počiva. Kmalu za župnijsko cerkvijo prideva do premogokopa tovarnarja Farskyja, kjer se željno nova železnica Velenje Dravograd pričakuje, da bi se premog na vse kraje razpošiljal. Greva potem gori v gozd in tako naprej po valovitem svetu in kmalu zagledava na desno pred seboj župno cerkev Sele na koroški meji. Kmalu potem prideva v znožje Kozjega hrbta (Gaisrücken, špec. karta 954 m) in Kazarnice Kape (1411 m); gredé nekaj časa južno po jarku, koder nama precej ostra sapa z vrhov nasproti brije, zagledava lesen križ, se obrneva sedaj zopet zahodno precej strmo mimo ledeno-mrzlega studenca, ter prideva do kmeta Logarja. Tu se odpočijeva par minut; gostoljuben kmet ponudi nama kozarec tepkovca ali lesnikovca, potem pa zopet dalje južno po kolovozu dober četrť ure na travnik do „volčjih jam“, kjer res vidiva več odrtin, kjer se snežnica po zimi nabira in v zemljo ponika, tu so baje v prejšnjih časih volkove lovili. Tu se združita dva pota, namreč pot, po katerem midva greva, z onim, po katerem pridejo romarji iz Mislinjske doline in ki gredo mimo podgorske podružne cerkvice sv. Duha. Sedaj greva po pobočju 1411 m visoke Kape ter prideva kmalu

do velike votline v zemlji zraven pota, katera pa je zavolj živine, ki se tu okrog pase, dobro ograjena. Mrzel veter piha iz votline navpično iz zemlje ven in strese te, ako pogledaš v črnotemno votlino, katero obkrožujejo stare, proti jami pripognjene bukve. Votlina je baje tako globoka, da je njen spodnji del v ravnini s sosednjo Mislinjsko dolino. O tej jami se pripovedujejo razne pravljice, da namreč v njej stanuje zelen ali divji mož, ki se pride včasih solnčit in je sploh miren, ako ga pa pastirji ali drugi mimogredoči ujezijo s tem, da kamenje v luknjo mečejo, pride pa ven in če drugega ne more, odnese kako živinče seboj v globino. Smejal sem se odrašenim deklicam, ki so grede nabrale kamenje in ga v globino metale, pa le iz primerne daljave in klicale „ženina“, potem pa kot skokonoge srne plaho naprej zdirjale. Če vržeš kamen v votlino, ga slišiš po prenehljajih zdaj pa zdaj trčiti ob stene, potem po daljšem prenehljaju zopet močno butiti in nazadnje pa vse vtihne. Pravijo tudi, da se včasih bobnenje in zvonjenje iz votline sliši in potem kmalu nevihte prihrujejo itd. Dalje gredé prideva do lesenega križa, pred križem je pa gladko kamenje z vdrtinami, kakor bi kdo na kamnu klečal. Pravijo, da je vdrtina od sv. Uršule, ki je tu grede na tem mestu počivala in pred križem na kamen

ožje občinstvo, to pa je ljudska slavnost. To poseti naše širje občinstvo in sodeluje ter poje zraven. Po tem se bratje pevci med seboj spoznajo, če se snidejo ter skupno pojó, ker „kdor je naš, z nami pojó“ — pod našim praporom.

Navdušen je vojak v bitki, ko gleda pred seboj svojo zastavo. Zastava mu predočuje, utelesen ideal, za kojega se bije, on vidi v njej uteleseno čast in blagor domovine, vladarja, svojo vojaško čast. Dokler je ta čista, neomadeževana v njegovi oblasti, je vojak — vojak. Tako smo mi: mi vidimo v njej uteleseno narodno in pevsko čast svojo in dokler bomo pred seboj videli zastavo, bñli se bomo brezobzirno za to, kar nam pomenja.

Te pravice ima v Avstriji pod najneugodnejšimi razmerami vsak narod, vsaka politična skupina in pravico imamo tudi mi in si jo ne damo vzeti ne od celjskega „štatomta“, ne od celjske fakinaže in ne od njih „pragermanskih“ voditeljev.

List vseh listov — celjska „vahtarca“ se je v svoji črnoobrobjeni številki prav na široko razšopirila zaradi te slavnosti nad našimi preskrbnimi in za narodno blaginjo vnetimi voditelji. A tako ustenje ne izda pri nas. Saj že nobena stara baba glupostim tega lista ne verjame. Narod stoji trdno in z zaupanjem za njimi!

„Avtonomno mesto Celje“ seveda, a v čem obstoji ta samostojnost, najbrže v tem, da se ljudem kratijo človeške pravice. Vsaka stvar ima svoje meje in tudi oblast samosvojega mesta, ki ne obstoji v tem, da bi smeli občinski očetje, ki so vrli „Pragermani“ — beri njih imena — stopati nam po glavah.

Pravijo, da Celjani — (pod tem razumejo dr. Stepišnik i. dr. le nemško misleče prebivalce) nas v svoji milosti nočejo iztirati iz svojih cest in ulic. Mi pa pravimo, da nas ne smejo in če bi nas tudi smeli, vemo da bi bili še vedno tako milostljivi, da bi rekli naj bodo tukaj, sicer „od koga dobimo ljubi slovenski kruhek?“ Naš denar poznajo, a naših pravic ne. Le izganjajte nas, zato se osvetimo, delajte nam zapreke, vse vam vrnemo z obrestmi, sovražite naš narod, narod vas bo zaničeval, a streti, pogubiti se ne damo. Nikdar, slišite, nikdar!

Vrhunec zlobnosti in blaznosti je dosegel neki dopisnik „vahtarca“, ki misli ali ki nas vsaj sumniči, da prirejamo narodne slavnosti pod krinko lojalnosti in jubileja in izvaja iz tega nauk za nas, da naj ne zlorablamo vzvišene osebe vladarjeve za svoje narodne tendence. Vi, vi si drznete imenovati osebo vladarja vzvišeno, vi se upate take nauke nam dajati, ki vam ni bilo nič drugega svetega kakor sivi trolasi Bismarck in njega avstrijski adjutant Schönenerer in podadjutant krevljasti Wolf. Vi, ki avstrijske himne nočete čuti, ki vlačite po svojih verižicah plešastega Bismarcka, po svojih gumbnicah modriž, v svojih hišah podobe tujih vladarjev,

pokleknila. V tem že starem lesenem križu je v razpokah vse polno malih lesenih križcev, in vsak, kdor prvokrat na goro sv. Uršule gre, vtakne en križec v ta stari križ; ako ga drugokrat še vtaknjenega najde, bo še živel eno leto, ako pa ne, pa baje v tistem letu umrje. In tako ti pripovedujejo stari romarji na marsikaterem mestu, kaj zanimivega od sv. Uršule itd. s česar lahko spoznaš, v kako veliki časti imajo tukajšni prebivalci sv. Uršulo. Ko prideva k zadnjemu, najvišjemu vrhu, vidiva v oznožji precej veliko, z vodo napolnjeno jamo, — jezero — kjer se živino napaja. Greva potem po kolovozu slabo uro po vijastem, precej strmem potu in kmalu sva na vrhu gore pri prvi romarski hiši, kjer tudi o shodih duhovniki stanujejo. Kakih 50 metrov višji je druga ravnina, kjer stoji cerkev in tri romarske hiše in zopet kakih 25 metrov višje je pravi vrh gore z lesenim odrom, mizami in klopmi za razgled. Ko sva se malo ohladila in okrepčala, stopiva gori na razgledni oder. Nad 1700 metrov v nadmorski višini sva! Razgled je tako velikansk in krasen, — sevé, če je čist zrak in posebno, če še imaš dober daljnogled — da skoro ne veš, kje bi začel. Proti severu vidiš bližnje gore: Hühnerkogel 1522 m, Golovec (Kor-Alpe, Gr. Speik-Kogel 2144 m), dalje gornještajarske planine, Turc, Karavanke, po-

vi čete pri nas iskati nelojalnost! Za tako podlo sumničenje in nesamostojnost imamo za odgovor le eno besedo: pfuj!

Narodno gospodarstvo in naši nasprotniki.

Slovenci smo se pozno jeli brigati za temeljito proučevanje narodnega gospodarstva in njega izvršitev v praksi. Predno smo mi priprosti narod jeli podučevati o bistvih njegovih, mogli podati mu vzglede o dobrih nasledkih in pričeli s tako žrtvo, so nas nasprotniki pustili že daleč zadaj, odgrizli nam že marsikak košček kruha, pa uničili nam tudi marsikaterega kmeta in ga prepodili. . . . Pri tujcih smo iskali desetletja pomoči v denarnih stiskah, pri tujcih kupovali za denar, tujcu prodajali, tujcu služili in delali, ko nismo niti jednega niti drugega zmogli več, nas je tujec jel preganjati, tiščati za vrat in ob steno, dokler nas ni popolnoma udušil in materijelno uničil. — Položaj marsikaterega slovenskega kmeta je znal tujec-kapitalist brezvestno izkoristiti, a tega ni opazil ni kmet ni kdo drugi o pravem času, marveč ta kmet je le občutil, občutil in spoznal — da je zgubljen, pa še le takrat, ko je moral zapustiti svoj stari dom, prijeti za potno palico in oditi v daljni tuji svet, v — Ameriko — Brazilijo.

Zakaj se mi Slovenci za vsaki vitalni interes našega naroda brigamo še le tedaj, ko nas je že tujec izkoristil? Ker smo brezbržni in nemarni. Pa se čudimo, če se utihotapljata v nas Nemeč in Žid! Kaj pa se je čuditi temu? Pa se čudimo, če je v nemških denarnih zavodih toliko slovenskega denarja, če se nam tu in tam slabo godi, če nas vsak nemški kramar že zaničuje in zasmehuje, nazivlja z „dummes Volk“, „wilde Raçe“ in s podobnimi pridevki, — kaj se je treba čuditi temu? Kdaj bi bili naši kapitalistični krogi našemu kmetu in narodnemu gospodarstvu lahko že na pomoč prihiteli, da so za narod res dejanski se potegniti hoteli in kaj žrtvovali. Leta 1898. po Kr. r. pričnemo snovati stoprav „Gospodarske zadruge“, posojilnice in hranilnice, konsumna društva in druge take zavode, mesto da bi bili pričeli snovati in ustanavljati jih že pred tridesetimi, štiridesetimi leti!

Mej tem ko so naši kapitalisti raznih tvrdk in barv tiščali svoj denar v žepu ali pa v kranjski in drugih nemških in nemškutarskih zavodih, so ti srkali iz njega moč za gospodarsko stavbo po njih kalibru, se debelili s slovenskimi tisočaki, stotaki in desetaki. Slovenci pa smo stali na cesti ali pa doma za pečjo in — „tuhtali vreme!“ In vendar se štejem mej talentirane narode — prebrisan pač nismo odveč, tega spričevala nam vsaj naši nasprotniki dati nemo-rejo, ko vidijo, da smo mi „malto le nosili dočim so oni zidali“ — pa zá-se, in lepe, razkošno opravljene palače!

sebno se lepo vidi Triglav itd. Savinjske solčavske planine; te se posebno lepo vidijo zjutraj, ko jih solnce obsije; ljudje jih imenujejo „Bele peči“. Pred seboj zahodno vidiš mogočno Peco, 2114 m, dalje v istej vrsti naprej Obir 2141 m. Med Raduhc 2065 m in Peco ter Obirom je Olševa 1930 m, dalje strma Košuta 2135 m. Južno naprej najbližnji Romavrh 1569 m, Travnik 1634 m, Komen 1695 m; potem Sv. Križ 1044 m, Boskovec 1590 m, Medvedjak 1566 m; dalje Veliki Rogatec 1557 m, Menina planina 1508 m itd. Južno dalje vidiš gorovje Dobrovlje z Tolstim vrhom 1077 m, potem Veliko planino 1206 m, Javor 1131 m, Mrzlico planino 1119 m. Gozdnik 1092 m in zadej pa Sv. Kum 1219 m; proti jugovzhodu in vzhodu vidiš Kozjak s Špikom 1107 m, Pazališčem 1273 m, Favarjem 1259 m, dalje Vitanjsko gorovje s Stenico 1092 m, Planinko 1529 m, Molejevin vrhom 1534 m itd. Doli pod seboj pa vidiš v dolini Kotlje, Guštanj, Prevalje in tik Drave Spodnji Dravograd, proti severu in zahodu pa Labodsko dolino in ravnino proti Celovcu. Proti jugu je razgrnjena Šaleška in Savinjska dolina in proti vzhodu pa Mislinjska dolina. Najlepše se pač vidijo velikani Savinjskih in sosednih planin: Grintovec 2559 m, Planjava 2392 m, Ojstrica 2350 m itd., katerih raztrgane zareze sem dne 25. julija letos videl

V 19. stoletju proti koncu pa smo pričeli na narodno gospodarskem polju capljati tudi Slovenci, in ker so razmere že take, da brez boja v lastni hiši živeti ne moremo, jeli smo v svoj prid ustanavljati razne denarne zavode in društva, a tako, da nosijo pristransko firmo in španske pogoje, — in tako, da je firma teh pogojev sicer slovenska, v lokalu pa se uraduje in manipulira strankarsko, t. j. če ni drugače, velja tudi princip, da se smejo uničevati s temi zavodi tudi domači ljudje! Tako se navadno gospodarstvo v tem oziru pri nas pospešuje. Prej so naše ljudi uničevali tujci, zdaj pa jih hočejo uničevati Slovenci sami. Nemeč pa se smeje, smeje zato, ker vidi, da se vsake obče koristne stvari lotimo za pol stoletja prepozno, in drugič zato, ker vidi, da sami sebi in v svojo moč ne zaupamo, in se niti pri narodni stvari ne držimo slovenskega pobratimstva in ljubezni — vsi za jednega jeden za vse. Ali je organizacija na takej samopašnej strankarskeji podlagi narodovemu blagru koristna in trajne plodnosti? Ne!

Celjske novice.

(Velika pevška slavnost), katero priredi v proslavo 50letnega vladanja Nj. Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. „Slov. pevsko društvo v Ptuj“ povodom blagoslovljenja zastave „Celjskega pevškega društva“ dne 13., 14. in 15. avgusta 1898 v Celji, obeta biti nad vse lepa. Za to jamčijo zelo obsežne priprave, kakor tudi mnogobrojni prijavi raznih narodnih društev. Imeli bomo tedaj v Celji zopet enkrat prekrasne dneve z redkim duševnim užitkom. Te prilike naj bi pač ne zamudil nikdo od blizu in daleč, komur je količkaj mogoče. — Vspored koncerta dne 14. je naslednji: I. Avstrijska himna. II. Tittl: Slovenska uvertura. 1. Dr. G. Ipavec: Pozdrav, poje mešani zbor. III. A. Raha: Potpuri „Slovenske pesme“. 2. F. S. Vilhar: Domovini, poje moški zbor; novost, od društva s častnim darilom nagrajena skladba. IV. Dr. B. Ipavec: Duett „Domovini“ 3. Bendl: Križaci na morji, poje mešani zbor. V. I. pl. Zajc: Domovini i ljubi, pjesma za krilorog. 4. Foerster: Ave Marija, poje šestorglasen zbor s spremljevanjem orkestra. VI. Leopold: Potpuri „Hrvatski dom“. 5. L. Pahor: Domovini, poje mešani zbor; novost, od društva s častnim darilom nagrajena skladba. VII. I. pl. Zajc: Uvertura „Boisiska vještica“. 6. Hajdrih: Jadransko morje, poje moški zbor. VIII. I. pl. Zajc: Duett iz opere Zrinyi. Vstopnina: Sedeži: 1. in 2. vrste (naslanjači) za osebo 2. gld., obitelj (3 osebe) 5 gld.; 3. do 6. vrste za osebo 1 gld. 50 kr., obitelj (3 osebe) 4 gld.; od 7. vrste naprej za osebo 1 gld., obitelj (3 osebe) 2 gld. 50 kr. — Na balkonu za osebo 1 gld. 50. kr., obitelj (3 osebe) 4 gld. Stojišča: V dvorani za osebo 60 kr., na balkonu 50 kr. Izvršujoči člani so prosti vstopnine. Prebitek pripade južno-štaj.

še z obilnim snegom nasute. Lepo se vidi mesto Celje, tudi nekaj Celovca in ob lepem jasnem vremenu tudi glavno mesto Gradec.

Pa dovolj sva se že nagledala za enkrat, pojdiva doli proti cerkvi. Cerkev je zelo prostorna; letos je bila vnovič prebeljena, kar je z drugim popravili stalo par stotakov. Zvonik je nizek, križ se le malo nad cerkveno streho vzdiguje, to pa zarad strele. V zvoniku so trije veliki lepo ubrani zvonovi. Vode razven deževnice, — ki se v nalašč zato prirejenih vodnjakih s streh nabira — ni na gori. Kadar so shodi, se dobi gori kava, meso z juho ali drugače pripravljeno, vino, sadni mošt, kruh itd. Cerkovnik je vse poletje gori in se pri njem dobi vsak čas vino in kruh; v spodnji romarski hiši se tudi dobe štiri postelje za počitek; v tej hiši je tudi spominska knjiga.

Dragi čitatelj, ako si dobrih nog in če ti čas pripusti, hajdi na to goro, s katere imaš z malim trudom prelep razgled, kakor ne mnogokrat z veliko višjih hribov, ker gora sv. Uršule je takorekoč osamljena in vsi hribje proti jugu iz vzhodu so precej nižji, zato tudi zvečer in ponoči vidiš zvezde skoraj vodoravno pred seboj; tudi cvete na gori premnogo planinskih cvetic s katerim se romarji gredoč z gore kaj radi okitijo. Na gore, na gore, na strme vrhe, tja kliče in miče in vabi sroč!

jubilejskemu zakladu. Z ozirom na dobrodelni namen, za karer je odločen čisti dohodek, se preplačila hvaležno vzprejemajo. Vstopnice ima v predprodaji tvrdka Dragotin Hribar v Celji. Po velikem pevskem zboru prosta zabava: a) koncert na vrtu; b) ples v veliki dvorani „Narodnega doma“; c) nastop posameznih pevskih društev. Začetek ob 6. uri zvečer. Koncert vodi prof. in skladatelj g. Fran Gerbič s sodelovanjem polnoštevilne godbe „Vojnega veteranskega društva Mirka kneza od Thurn i Taxisa v Zagrebu“. Dne 15. avgusta. Dopoludne ogledovanje Celja in bližnje okolice. Popoludne zbirališče v „Narodnem domu“, odtod ob polu 2. uri odhod na Teharje, kjer nastopajo posamezna društva.

(Imenovanje.) Na celjsko meščansko šolo pride za učitelja mesto premeščene Tische, nek Joh. Simmler, do sedaj v Hartbergu.

(Volitev okr. bolnišne blagajne celjske) je popolnoma zaspala. Proti krivični sestavi delegatov ugovarjali smo Slovenci in sedaj pa vse lepo počiva že leto dni. Oblastva res delajo z nami, kakor da bi bili kje na Turškem. Če Nemci store kako pritožbo dela se „per Dampf“, da se jo hitro reši; ugovarjajo pa Slovenci proti krivicam, se pa lepo porine na stran, saj Slovenci imajo čas čakati in če se mora ustreči njih pravičnim zahtevam, pride še vedno prav! No radovedni smo, kje počiva naša pritožba?

(Gospodje župani,) kateri potujejo dne 16. t. m. v Ljubljano k shodu slov. županov, vozijo naj se z dopoludanskim poštanim vlakom, ki odhaja iz Celja točno ob 10. uri. Župani iz Savinjske doline zbirajo se do vlaka v „Narodnem domu“ v Celju. Na mnogobrojni sestanek!

(Smrt in pogin) napovedala je „vahtarca“ Slovincem, ker se drznejo motiti z cesarsko narodno slavnostjo „celjske veše“ v nemškonacionalni žalosti za Bismarckom. Govorili smo z več mirnejšimi in modrejšimi nemškomislečimi Celjani in jih povprašali, če je v resnici radi teh slavnosti med njimi krčenje pesti in škripanje z zobmi? Nedolžen posmeh bil je odgovor. Nekateri, ki se dvigajo nad vsakdanje poulično početje Wolfovcev, pa so celo trdili, da bi bilo pošteno Slovincem dovoliti naj se radujejo po svoje, saj tudi Slovenci nimajo nič proti tem, če Nemci dostokrat uganjajo svoje nepatriotične burke. Jeden pa je celo trdil, da se Nemci le boje za svoje umetno sestavljeno nemštvo, ker bi marsikdo drugače mislil o tem nemštvi, če bi se Slovenci lahko popolno razvili in pokazali svojo moč in število. Krik dela se le v „vahtarici“ in takih listih z namenom naščuvati mob in sodrgo proti Slovincem in njih gostom. Pa tudi ta zalega bi se skrila, ko bi policija res hotela biti policija in bi nastavljene patrole mesto proti Slovincem, raje rabile svojo silo proti razgrajacem. No bomo videli!

Učiteljsko zborovanje v Ljubljani.

Dne 31. julija, 1. in 2. avgusta t. l. so imeli slovenski učitelji v Ljubljani, v „Narodnem domu“ velikanski praznik. „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“, ki je imela baš pred 10 leti v Ljubljani svoj ustanovni zbor, kateremu so se takrat metala polena pod noge, praznovala je zdaj tu svojo desetletnico in cesarjevo petdesetletnico. Velike priprave so se delale za to veličastno zborovanje, pri čemur so se posebno trudili ljubljanski učitelji; nadejali smo se lepih uspehov, a ti so naše nade še prekosili. Učiteljev in učiteljic je bilo došlo od 600—800, torej bilo jih je toliko, kolikor do sedaj še na nijednem zborovanju ne. Udeležil se je skoro slehern za veden slovenski učitelj. Ostali so doma torej le malokateri od tistih, kateri imajo srce za šolo, dom in narod. Narod slovenski gleda torej s ponosom na svoje učitelje; kajti prepričan je zdaj, da oni storé v šoli, doma in med domačim ljudstvom svojo dolžnost, da še več kakor svojo dolžnost; sicer ne bi s takim ponosom in s tako zavednostjo nastopali pred svetom.

Razen slovenskih učiteljev iz vseh naših pokrajin (tudi iz Koroškega) prišlo je tudi kacin 20 Hrvatov (med njimi sam ravnatelj učiteljskega v Zagrebu, duhovnik Matica), nekaj Čehov in Poljakov.

Ljubljanski meščani so v pozdrav učiteljem okrasili hiše z zastavami. Kranjska (nemška) hranilnica, v katero Slovenci vendar ne nosijo toliko denarja več, je pa branila svojim najemnikom, hiše z zastavami okraševati. — Dne 31. julija proti večeru je bil sprejem gostov na kolodvoru in zvečer najbolje obiskan častni večer na vrtu „Narodnega doma“, pri katerem je svirala vojaška godba. Dne 1. avgusta dopoludne in popoludne sta bili seji upravnega odbora „Zveze“ in delgacije. Potem so se vršile priprave za slavnostni koncert. Zvečer je bil v sokolski dvorani velik slavnostni koncert. Svirala je vojaška godba in nastopil zbor 150 pevcev in pevkinj. Po prologu, katerega je sestavil in govoril mestni učitelj E. Gangl, so pevci zapeli cesarsko pesem. Koncert je bil prenapoljen. Počastili so ga tudi vsi vojaški in civilni dostojanstveniki, imenoma presvitli knozoškof dr. Jeglič. Koncert je uspel tudi v umetniškem oziru najsijajneje v čast učitelju L. Potrebinu, ki je koncert vodil, in celemu zboru. Po koncertu je bil živahen ples. — Po sv. maši v stolni cerkvi se je dne 2. avg. otvoril ob 9. uri dopoludne na I. mestni deški ljudski šoli v Komenskega ulicah šolski muzej, katerega je „Zveza“ ustanovila s pomočjo dežele in stolnega mesta v proslavo cesarjeve 50letnice.

Ta muzej priča o velikanskem napredku slovenskega šolstva. Tukaj so bili krasni, popolno dovršeni izdelki ljubljanskih in drugih kranjskih, osobito obrtno nadaljevalnih šol. Učila pa, katera so poslali osobito Čehi (Holub, slavna firma Jansky v Taboru), so obiskovalca kar iznenadila. Čehi so Nemce že prekosili.

Ob 10. uri je bilo slavnostno zborovanje v „Narodnem domu“, kjer smo občudovali vse tri dni lepe in pripravne prostore te stavbe. Vdeležili so se ga tudi vsi dostojanstveniki in tudi presvitli knozoškof. Otvoril je zborovanje g. nadučitelj L. Jelenc, predsednik „Zaveze“ in pozdravil skupščinarje ter goste imenoma knezoškofa, dež. glavarja in župana. Poslednji so lepo odgovorili. G. župan Ivan Hribar je govoril v slovenskem, češkem in hrvatskem jeziku. Slavnostni govor je imel nadučitelj Jern. Ravnikar, ki je konečno prebral udanostno adresno na cesarja, katero je po zborovanju posebna deputacija vročila deželnemu predsedništvu. Ob 1. uri je bil banket. Vrstile so se lepe napitnice. Prvi je presvitlemu cesarju napil predsednik „Zaveze“ nadučitelj L. Jelenc. Mej drugimi so govorili tudi župan Hribar, dež. odbornik dr. Tavčar in drž. poslanec dr. Ferjančič, ki je imel govor o sedanjem političnem stanju.

Slavnost je imela skozi in skozi slovanski značaj, ker so govorili tudi češki, hrvatski in poljski učitelji v svojem jeziku.

Naposled je „Zaveza“ izvolila še 3 častne člane, kateri imajo za ustanovitev in razvitek „Zaveze“, te prekrasne organizacije, največ zaslug. Ti novi člani so gg: Kocbek (v Gornjem gradu), Gradišnik (v Celji) in Dimnik (urednik „Učiteljskega Tovariša“ v Ljubljani.)

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Župnijo v Zdolah dobil je ondotni provizor č. g. Alojzij Šoba, ono pri Spodnji Sv. Kunigundi pa ondotni provizor č. g. Alojzij Vojsk. — Premeščen je iz Vidma v Konjice kapelan č. g. Karol Kumer, novonameščen za kapelana na Vidmu pa č. g. Josip Šribar. Razpisana je župnija v Loki (patr. nadžupnija Laško) do 12. septembra t. l.

(Premembe pri čč. oo. frančiškanih.) Premeščen so čč. oo. Nikolaj Mežnerič in Herman Lelja iz Maribora k Sv. Trojici v Slov. goricah, prvi kot superijor; od Sv. Trojice v Maribor pa Nazarij Schönwetter, Fran Solan Erman in Emerih Landergott k Mariji Trost, a Aleksander Schamp v Lankovici.

(Primicije) Dne 31. m. m. daroval je prvo sv. mašo pri Sv. Lenartu nad Laškim ondotni rojak č. g. Avgustin Stegenšek, pridigoval je č. o. kapucin Osvald Seme iz Hartberga; dne 7. t. m. pa je primiciral na Teharjih domačin č. g. Ivan Markošek.

(Prenovljenje zvonikov.) Zvonik podružnice Sv. Ane nad Teharji je prav okusno prenovljen, pohabila je starega strela. Tudi naša

mična cerkva sv. Miklavža nad Celjem imela bo v kratkem svoj novodobni zvonik zgotovljen. Župnijska cerkev v Žalcu pa ne dobi le popolnoma prenovljen zvonik, nego se isti tudi vzdigne za sedem metrov, kar bo dajalo cerkvi in celemu trgu izvanredno olepšavo.

(Iz Žalca) Predstojništvo južnoštirskega hmeljarskega društva usoja si vnovič opozoriti vse p. n. hmeljarje na hmeljsko razstavo, ki se bode letos uprizorila na Dunaji. Oglasila se sprejemajo le do 15. avgusta t. l. Ob enem se pa vsa občinska predstojništva in hmeljarji, kateri statističnih pól še niso odposlali, uljudno prosijo, da to prej ko mogoče storé.

(Pri jubilejni dirki v Žalcu) dne 7. t. m. dobili so darila sledeči gg.: I. pri pričetni dirki: 1. Martin Premšak, Škofja vas, 100 kron (527), 2. Franc Ropas, Lubečno, 80 kron (531), 3. Mart. Kuder, Vrbje, 60 kron, (542), 4. Maks. Pristovšek, Drešinja vas, 40 kron (549), 5. Franc Ocvirk, Grušovlje, 20 kron (641). II. pri plemenski dirki: 1. Sim. Kveder, Levec, 80 kron (522), 3. Anton Seme, Vrbje, 60 kron (527), 4. Martin Premšak, Škofjavas, 40 kron (528), 5. Jurij Antloga, Gotovlje, 10 kron (529) in 6. Ig. Pajman, Škofjavas, 10 kron (529). III. pri glavni dirki: 1. A. Bežan, Ljutomer, 350 kron (348), 2. Alojzij Razlag, Žitarovci, 150 kron (416) in 3. Jan. Grenka, Celje, 100 kron (438).

(Na Vranskem) priredijo dijaki dne 21. t. m. v prostorih gostilne pri „Slovanu“, veselico povodom 50letnice vladanja Nj. Vel. našega cesarja Franca Jožefa I. Vstopnina 30 kr. Čisti dohodek je namenjen „Dijaški kuh. v Celji“. Z ozirom na blagi namen veselice se preplačila hvaležno sprejemajo.

(Slov. pevsko društvo „Vranska Vila“) razvila in blagoslovila bo dne 8. septembra v proslavo 50letnega cesarskega jubileja svojo društveno zastavo. To še sicer mlado društvo šteje do 60 izvršujočih članov, ki se jako marljivo vadijo v petji. Po pripravah sodéč, bode to najlepša jubilejna slavnost dične Savinjske doline in odbor se čez vse trudi, pripraviti došlim gostom pravo, nekaljeno domačo zabavo. Varni pred surovimi napadi zdvijanih nasprotnikov, bomo imeli najlepšo priliko pokazati svojo društveno moč na polji vsestranskega napredka in 8. september naj postane dan, kakoršnega čili slovenski narod v polni meri zasluži in kakoršnega še Savinjska dolina ni videla.

(Zgradbo železnice Velenje-Dravograd) prevzeli so Italijani, ki seveda delajo le z laškimi delavci. Domače ljudstvo je zbok tega po pravici razkačeno. Za davek in denarno vzdrževanje železnic bilo bi naše ljudstvo dobro dovolj, le zaslužek naj ima tujec, naš narodni nasprotnik. Slovenski poslanci se li strinjate!?

(Iz Šoštanja.) V četrtek, t. j. dne 18. t. m. imela bo naša šolska mladina v proslavo 50letnega vladanja Njega Vel. cesarja Franca Jožefa I. veselico s tem-le vzporedom: 1. ob 8. uri sv. maša v farni cerkvi, 2. blagoslovljenje šolske (jubilejne) zastave in 3. prosta veselica z petjem, govori in predstavljanjem igre „Cesarjeva podoba“.

(V Mozirji) se priredi na dan 18. avgusta v spomin 50letnice Njih Veličanstva presvitlega cesarja, šolska veselica, h kateri se slav. občinstvo in vsi prijatelji mladine najuljudneje vabijo. Vspored: 1. Ob 8. uri zjutraj slovesna sv. maša. 2. Slovesen sprevod učencev po trgu. 3. Slavnostni govor. 4. Prednašanje in petje. 5. Pozdrav cesarju. 6. Predstavljanje igrokaza: „Učenca gresta na tuje“ po učencih. 7. Pogostenje otrok in raznovrstne otroške igre.

(Županštvo trga Gornjigrad) priredi v proslavo 50letnice vladanja Nj. Veličanstva slavnost dne 20. in 21. avgusta t. l. Natančni vzpored razvidi se iz lepakov.

(V Gornjigrad) se je pripeljal dne 8. t. m. ljubljanski knozoškof ogledat si obširna škofovska posestva. Ves trg je bil v zastavah. Zvečer priredila je požarna bramba bakljado, a pevsko društvo zapelo je podoknico. Drugi dan bila je slovesna sv. maša.

(Volilni shod) priredil je preteklo nedeljo dne 7. t. m. v Ljubnem dež. in drž. poslanec č. g. Jos. Žičkar. Poročila o tem shodu pričakujemo.

(Jubilejna kapelica sv. Cirila in Metoda pod Ojstrico) se je že pričela graditi. Ako ne bode neugodno vreme dela oviralo, bode kapelica okoli 15. avgusta t. l. izgotovljena! Blagoslovljenje bode v drugi polovici avgusta najbrž zadnji četrtek. Opozarjamo na to slavnost že sedaj turiste in posebno pa dijake; kajti slavnost bode jako znamenita. V gornji Savinjski dolini je za kapelico veliko zanimanje. V kratkem priobčimo o kapelici obširnejši članek.

(Nesreča.) Dne 5. t. m. vodil je Miha Vorina, posestnik iz Senožet pri Rimskih toplicah, kravo iz semnja na Loki. Pri Zidanemmostu pa se mu krava splaši ter ga vrže pod mimoidoči voz, ki mu je šel čez trebuh, da je čez kratko izdihnil.

(Najvišja zahvala.) Nj. Veličanstvo presv. cesar zahvalil se je za brzojavno mu izraženo zvestobo in udanost Slovencev Laškega trga ob priliki blagoslovljenja ondotne šolske zastave dne 10. julija t. l. Neka posebnost je, da je prinesel to zahvalo uradni list celjskega glavarstva, a omenja le „prebivalstvo Laškega trga“. S tem bo menda povedano, da je trško prebivalstvo samo slovensko, ker par Nemcev ni poslalo nikake brzojavke.

(Iz Trbovelj.) V četrtek, dne 28. julija t. l. obhajale so tukajšne šole sklep šolskega leta in slavnost petdesetletnice vladanja cesarja Franca Jožefa I. Ob pol 9. uri zbralo se je nad 1000 šolarjev in mnogo odličnega občinstva v farno cerkev, kjer je č. g. Gregorec v prav milih in lepih besedah razlagal cesarjevo dobrotljivost in ljubezen do svojih podložnikov. Po pridigi bila je slovesna sv. maša, med katero so otroci popevali mašne pesmi. Po sv. maši so otroci in vso občinstvo stoji zapeli cesarsko pesem. Po božji službi podali so se otroci v šolo, kjer so prijeli šolska spričevala in potem so odšla vsak na svoj dom. Popoldan ob dveh zbrali so se zopet otroci v lepo z zelenjem, cvetjem in z zastavami okrašenih šolskih sobah, od koder so sedaj odkorakali na prostorni vrt, g. Volaušek-a. Tukaj bil je postavljen oder za male diletante in zbrani so že bili skoraj do slednjega vsi Trboveljčani. C. kr. šolski nadzornik gosp. Vodušek pozdravil je zbrane prav pristrčno in v gladkem in lepem govoru razlagal pomen te slavnosti. Slavnostni del te veselice pričel se je z igro: „Cesarjeva podoba“, ki so jo otroci četrtega razreda kaj dobro predočili. Otroci drugih razredov so deklamovali, peli, telovadili, da je bilo veselje gledati in poslušati. Ko se je slavnostni del veselice končal sta blagorodni gospé Vodušekova in Mollova otroke s kruhom, mesom, klobasami, pivom in vinom prav obilno pogostili. Na ta način so se otroci veselili, radovali, skakali, peli, igrali in cesarja slavili do noči. Ko je pa prišla noč, se je eden izmed dečkov prav pristrčno zahvalil prirediteljem te veselice. Gotovo ostane ta slavnost vsakteremu, ako doživi še polstoletja, v spominu. Našega presvitlega cesarja pa živi Bog še dolgo izven tega veka.

(Iz Frankolovega.) V nedeljo, dne 31. julija t. l. ob 2. uri popoldne inštalirali so dekan in kanonik č. g. dr. Lav. Gregorec v farni cerkvi novoimenovanega župnika č. g. Gregorij Preščenika. „Kdor voljno trpi, si rožce sadi“. Po teh besedah izpolnila se je tudi Frankolčanom srčna želja. Vrli loški fantje postavili so novemu župniku na čast pri farni cerkvi smreko, višjo kakor stolp, in na farni meji proti Vojniku pa slavolok. Tu zbrali so se nekateri Frankolovčani, da ga pozdravijo ter spremijo v farno cerkev. Pri Mastnakovi kapeli stal je drug slavolok, kjer so čakali šolska mladina in mnogo, mnogo faranov. Jako ginljivo in pristrčno pozdravila ga je tukaj učenka kot novega župnika in bodočega kateheta. Potem razvila se je procesija v farno cerkev, kjer so bili daljni cerkveni obredi. Novemu župniku samo voščimo, da bi tukaj bival sebi v zadovoljnost, faranom pa v veliko veselje. V to pomozi Bog!

(Konjiško učiteljsko društvo) priredi v proslavo petdesetletnice vladanja našega presvitlega cesarja v četrtek, dne 18. avgusta t. l. ob 11. uri dopoldne slavnostno zborovanje s petjem, slavnostnim govorom in slavnostnim prologom. Po zborovanju skupni obed pri Sutterju. Cenjeni gostje nam bodo pri tej patrijotični slavnosti jako dobro došli.

(Iz Šmarja) oglašil se je brezpotrebno nek dopisnik v „Slov. Gospodarju“ št. 30, ki javno zasmehuje streljanje proti toči. Ondotni prebivalci so vsled tako lahkomišljenega zbadanja in zasmehovanja ogorčeni. Vidi se, da ni dopisnik iz vrste onih, koje zasmehuje, sicer bi mu bilo znano, da se naš bedni kmet, ki se trese opravičeno za svoj pridelek, oprime tudi vsakega kolikor zanesljivega sredstva, ki bi ga znalo rešiti elementarne nezdode. In kot tako sredstvo rabijo od lanskega leta v mnogih krajih baje z vspehom streljanje proti meglam. Tedaj to gotovo ni brezverna vraža, ki bi se ravno ubogim Šmarčanom štela v posmeh.

(Iz kopališč.) V slatinske toplice je došlo do 5. avgusta 1296 strank z 2068 osebami, dosta več, kakor v prejšnjih letih. Na Dobrnem je bilo do konca julija 406 strank z 808 osebami, v Rimskih toplicah 327 strank z 768 osebami, v Kamniku 280 strank z 508 osebami, v krapinskih toplicah 978 strank z 1507 osebami, v varaždinskih toplicah 501 stranka z 1994 osebami. Bled je bil do zdaj srednje obiskovan; o dolenskih Toplicah in Novemestu pa nam promet ni znan. Zakaj se o domačih toplicah tako malo poroča?

(Na Slatino) pripeljal se je dne 4. t. m. premil. knez in škof ljubljanski dr. A. Jeglič na obisk k biskupu Strossmayerju.

(Zrelo grozdje) videti je bilo v c. kr. državnih nasadih pri Sv. Trojici tik Slatine že dne 7. t. m. Trsje raste bujno ter je letos prav obilo obloženo z grozdom. Ako ne pride ujma, pričakovati imajo že letos dobro trgateg vsi oni vinorejci, ki niso držali rok križem.

(Sejem v Črmožiščah.) Občina Črmožišče v sodnem okraju Rogatec dobila je dovoljenje, da sme preložiti letni živinski sejem od 24. na 25. junija.

(Umrli je) dne 2. t. m. na Pilštanji Marija Pintar v starosti 68 let. Bila je pobožna žena, dobra gospodinja in vzorna mati. Vzgojila je dvoje sinov, ki sta oba učitelja. Bodi jej zemljica lahka, nje duši pa sveti večna luč!

(Za uzor) naj si jemljejo spodnještajarski in posebno še kranjski okrajni svéti, v katerih žalibog narodni (?) inšpektorji preveč nemškutarijo, okrajni šolski svét v Kozjem. Ta uraduje tudi v slovenskem jeziku, kajti njegovi razpisi učiteljskih služeb so celó v „Grazer Zeitungi“ — slovenski. To je storil narodni okrajni zastop v Kozjem.

(Kapela.) V ponedeljek, dne 15. avgusta t. l. priredi „Kapeljsko bralno društvo“ v gostilni g. R. Horvata vrtno veselico s petjem, tamburanjem in tombolo. Ob neugodnem vremenu se vrši veselica v prostorih gostilne. Začetek točno ob 4. uri popoldne. Domačini in sosedje! Pomislite, da stojimo na jezui! Izletite na naš grič ter nam pomagajte s svojim prihodom doseči zaželjeni cilj.

(Iz Cvena.) Vže večkrat se je izrazila želja, da bi se zopet kaka veselica na Cvenu priredila. Ne oziraje se na različne dopise in bodrila v časnikih, poda nam jubilejno leto priliko, prirediti izvanredno slavnost. „Bralno društvo“ na Cvenu priredi v ta namen veselico dne 14. avg. t. l. popoldan po dirki v gostilni g. Senčarja s tamburanjem, petjem in gledališko igro: „Dobro jutro“. Po gledališki igri se uprizori cesarjeva slika, apoteoza. Vsi nekdanji vojaki se prosijo, da se zberejo ob 2. uri popoldne pri šoli, odkoder je javen odhod na Cven. Natančnejši vzpored še se objavi. — Lepo in značilno za Murško polje bi tudi bilo, ako bi se kmetje in vozniki zbrali pred šolo ter redoma v celej vrsti se peljali na dirkališče in taisto obkrožili enkrat, da pokažejo vsaj svojo živino in vozove — tujcem, da smo na svoji zemlji — svoji gospodje.

(Vremenska postaja na Cvenu) beleži v mesecu juliju: Povprečna toplina 18,3°C, Najvišja toplina 19. ob 2. h. p. m. 27,6°C. Najnižja toplina 6. ob 7. h. a. m. 12,6°C. Največ padavin dne 24. 39,8 mm. Vsota padavin 152,4 mm. Število dni s padavinami 19, z meglo 1, z nevihto 1. Povprečna oblačnost 56.

(„Kat. bralno društvo pri Sv. Antonu v Slov. gor.“) priredi dne 21. avgusta v proslavo 50letnice Njih. Veličanstva Franca Jožefa I. veselico s sledečim vzporedom: 1. Pozdrav pred-

sednika. 2. „Veseli pastir“ (Ant. Nedved). 3. Slavnostni govor. 4. „Kislica sladka“ pesen. 5. Gledališka igra „Snegulčica“. 6. „Domovina“ (Ant. Foerster). Vse pesmi poje mešan zbor. Začetek ob 3. uri popoldne. Po veselici prosta zabava v gostilni g. Alta. Ako bi bilo na ta dan vreme neugodno, prestavi se veselica na dan 4. septembra t. l. — Vsi narodnjaki ste vljudno povabljeni. Posebno pa se nadejamo, da nas počasté naši odlikaši Antonjevčani, ki bi se naj vsaj o 50letnici sešli vsi v domačem kraju ter s svojimi domačimi rojaki slavili prepomenljivo letnico. Na svidenje tedaj!

(Okolu Sv. Antona v Slov. gor.) padala je dne 9. t. m. debela toča, kakršne še niso ljudje tam videli — 5 cm. v premeru. Če tudi ni bila gosta, je vendar naredila neizmerno škodo, posebno na sadju in mladem drevju. Padala je kacih 10 minut. Popred tri povodnje, sedaj ta nesreča, od česa bodo živeli ljudje in živina.

(Imenovanje.) Častnim občanom je imenovala občina Sv. Peter pri Mariboru ondotnega župnika č. g. Davorina Jurkovič ob priliki njegove 25letnice mašništva.

(V Lehnu) priredijo dne 14. t. m. v Orosel-novi gostilni cesarsko jubilejsko slavnost z obsežnim pevskim in tamburaškim vspehom. Tamburaški zbor šteje že 20 udov. Začetek slavnosti ob 4. uri popoldne. Vstopnina za osebo 30 kr. Pri popoldanskih vlakih čakali bodo goste na kolodvoru vozovi. Na svidenje!

(Tudi maščevanje!) Graškim nacionalcem gotovo ni nobeno ime bolj zoprno nego „bosansko-hercegovsko“. Dve zadnji zaslužni obsodbi razgrajalcev zoper bosansko-hercegovsko vojaštvo zbegalo jih je povsem. Ker se tedaj ne smejo javno znesti nad bosanskim vojaštvom, začeli so sovražiti in bojkotirati vse, kar jih spominja rudečih čepic. V nekem graškem listu dokazuje tak „antibosnjak“, da je takozvani „Feinster Hercegovina“ — duhan zadnji čas prav za nič, naj ga nikdo več ne kupuje. Naši Nemci res niso več malenkostni, nego — bedasti.

(Lovski bataljon št. 8), pri katerem službujejo skoraj zgolj slovenski fantje, zapustil je dne 4. t. m. dosedajno garnizijo Judenburg ter pride v Trbiž. — Pri ceremonijem slovesu kazalo je prebivalstvo judenburško, kako simpatični so postali naši vojaki pri meščanih, a to vsled vzglednega in taktnega nastopanja. Vsa čast našim korenjakom!

Druge slovenske novice.

(Županski shod.) Na županski shod dne 16. in 17. t. m. so povabljeni kot gostje tudi vsi slovenski deželni in državni poslanci. Dne 16. t. m. na predvečer shoda bode ob 8. uri zvečer na vrtu „Narodnega doma“ veselica s petjem, godbo in prižiganjem umetnega ognja. Pri tej veselici priredi odbor narodnih dam pod predsedstvom gospé podžupanje Marije pl. Bleiweis-Trsteniške bazar na korist fondu za Prešernov spomenik.

(Ljubljanske novice.) Shod slovenskih županov obeta obilo udeležbe. Ker priredé takoj po tem shodu tudi slovenski vseučiliščniki shod, ki bo trajal tri dni, bode ta skupna slavnost — v pričetku jej cesarjev rojstni dan — vsekako impozantna. Da bi le še vreme bilo ugodno. — Kranjski Nemci bodo seveda tiste dni bežali iz mesta, kar jih ostane pa v mestu, skrbeli bodo za — lažnjiva in denuncijantovska poročila v nemških listih á la „Grazer Tagespost“, „Grazer Tagblatt“, „Neue Freie Presse“ in drugih. — Mestna elektrarna dobiva čedalje več odjemalcev in je gotovo, da bode v dveh ali treh letih mestnej občini donašala zdaten dobiček. — Te dni je odšlo ljubljansko vojaštvo na jesenske vaje. Ker je odšla s tem tudi vojaška godba 27. pešpolka, umevno je, da se godba v Ljubljani zdaj močno pogreša. Če se pomisli, da ima že vsako mestece ali celo trgi na deželi svojo lastno več ali manj izvežbano godbo, se po pravici vsakdo vpraša, kako to, da Ljubljana kot glavno mesto ni v stanu si omisliti svoje godbe.

(Kranjska odvetniška zbornica) izvolila si je na svojem izrednem občnem zboru dne 6. t. m. v svoj odbor sledeče gg.: predsednik dr. Alfonz Mosche, namestnik dr. Fr. Papež, pred-

sednik disciplinarnega sveta dr. Munda, zbornični pravdnik dr. Majaron. Istočasno je sklenila, da bode uradovala izključno slovenski.

(Prvi vseslovenski shod kršč.-socijalnih delavcev v Ljubljani). Slovenskim krščansko socijalnim delavcem po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem naznanjamo, da bo v nedeljo, dne 18. septembra t. l. v Ljubljani prvi veliki vseslovenski shod krščansko socijalnih delavcev.

(Zgradba deželnega dvorca v Ljubljani) prične se, kakor čujemo, po odobrenji popravljenih načrtov. Vendar bode deželni zbor še le čez tri leta mogel v novem poslopju zborovati. Da ima dežela zdaj zaradi te zakasnitve obilo stroškov za nepotrebno stanarino, umeje se samo po sebi. Zgradbeni prostor stoji že cela tri leta in pol — prazen!

(Številke govoré!) Uradni list kronovine Kranjske „Laibacher Zeitung“ je prinesel v svoji izdaji z dne 3. avgusta 1898, št. 174 v inseratnem delu nastopno oznanilo ravnateljstva kranjske hranilnice (Krainische Sparcasse) v Ljubljani: Hranilnično oznanilo. V preteklem mesecu juliju se je pri kranjski hranilnici od 1595 strank uložilo 572 542 gld. 56 kr. in 3030 udeležnikom izplačalo 1 066 212 gld. 31 kr. V Ljubljani dne 1. avgusta 1898. „Ravnateljstvo kranjske hranilnice“. To oznanilo prijavljamo brez komentarja ter si pridržujemo v jedni prihodnjih številka na kratko očrtati denarni promet, napredovanje ali nazadovanje prvih ljubljanskih denarnih zavodov, namreč mestne hranilnice ljubljanske, ljudske posojilnice in kranjske hranilnice v zadnjih dveh letih.

(Umrla je) v uršulinskem samostanu v Ljubljani dne 5. t. m. č. sestra Školastika Kos, vzgledna samostanska učiteljica.

(Imenovanje.) Za učitelja na ljubljanski vadnici je imenovan nadučitelj v Litiji, gospod Josip Verbič.

(Pevsko društvo) snujejo v Kranju.

(Trgovinski minister dr. Bärnreither) je potoval pretekli teden skozi Bohinjsko in Loško dolino v Gorico. Pregledal je namreč namenovano železniško progo skozi Bohinj na Goriško.

(„Birkendorf“ na — Kranjskem.) Našim poštam upamo kmalu priskrbeti slovenske obraze, da se bodo potem razločevale od — kranjskih. Koliko navora stane štajarske rodoljube, da dokažemo našim poštam, posebno po nemškutarških selih, da smo tudi mi tukaj, da se mora v jezikovnem smislu tudi na nas primerno ozirati. Toda kako naj navdušujemo manj prebujene prebivalce, ako pa se nam pomoli pod nos n. pr. pečat gorenjske, korenito slovenske pošte, a na tem stoji — „Birkendorf“! Razven tega dobili smo v roke še več podobnih pečatov iz Kranjske, ki bi bili ravno tako lahko v rabi kje — v „rajhu“, n. pr. „Johannesthal“, „Aich“ itd. Bratje prek Save, s takimi vzgledi nas slabo bodrite na narodnem bojišču! Na koga pa se še naj sklicujemo?

(Iz Krškega) Prejšnji teden bil je škof dr. M. Napotnik v bližnjem Rajhenburgu in na Vidmu. Kar se raznese novica, da ga obišče ljubljanski škof dr. A. Jeglič, in da pride zadnji ob tej priliki ogledat si Krško. V dveh urah je že bilo vse osnaženo, zastave razobešene, zvečer pripravljena bakljada in razsvetljava. Ogovorila sta ga pri sprejemu gospodična Lapajne in župan dr. Romih. Navdušenje je bilo velikansko; na večer so mu napravili podoknico. Do vrhunca pa je priklopelo, ko se je peljal zvečer k vlakcu ob 11. uri. Pred cerkvijo, ki je bila, kakor šola in vsa poslopja, razsvetljena, smo mu izpregli konje in ga peljali — sami mladi krški fantje — do mosta. Najsrčnejši je bil poslov na koločvoru, kjer smo prepevali same slovanske pesmi; bil je z vsakim jako prijazen, bolj popularnega in narodnega škofa si ne moremo misliti. Od peljal se je — na Slatino obiskat Strossmayerja. Tu so ga spoznali — kakor se nam ob enem poročča — samo nekaterniki. Bral je v kapeli tiho sv. mašo in se kmalu podal dalje na Dunaj.

(Nemški Kočevarji) začeli so se lotovati brezbrzičnih slovenskih mej. Tako so spravili nedavno pri občinski volitvi v Dragi dva svojih mož v zastop. Ne bo smeti tedaj več smatrati kočevarjev kot nedolžne ovčice.

(Devetdesetletnico) svojega življenja praznoval je dne 6. t. m. mil. g. Lovro Serajnik, prošt v Tinjah na Koroškem. Čil na duhu in telesu, a v navdušenju za slovensko narodnost še vedno uprav mladeniško navdahnjen. Častiljivi starosta koroških Slovencev naj živi še srečno do krajne dobe človeškega življenja!

(Na koroških srednjih šolah) bilo je v tekočem šolskem letu med 982 dijaki samo 97 Slovencev in sicer na gimnaziju v Celovcu 75, v Št. Pavlu 6, v Beljaku 12 in na celovški realki 4. To je za prepotreben naraščaj slovenskega razumništva mnogo premalo.

(Tržaško namestništvo) že od nekdanj pisano gleda slovenske posojilnice. Gospoda vidijo, kako si s to novo upravo znatno pomaga slovensko narodno gospodarstvo. Vsled tega vohunijo za vsakim sredstvom, ki bi zamoglo našim posojilnicam škodovati ali iste pripraviti ob ugled. Nedavno izdalo je tržaško namestništvo posojilnicam v Nabrežini, Tomaju in Št. Petru pri Gorici ukaz, da ne smejo več sprejemati hranilnih vlog od neudov ter da morajo v treh mesecih izplačati vse hranilne vloge. Ako bi ta strankarski ukaz obveljal, zadela bi ista osoda vse ostale slovenske posojilnice in hranilnice, ker omenjene tri, kakor skoraj vse druge, imajo ravno take vložne knjižice, kakor vsi podobni zavodi v Avstriji. Pričakovati je tedaj, da ministertvo, kamor so se te tri posojilnice pritožile, poduči tržaško namestništvo, da nima postopati v Primorju proti slovenskim zavodom kar na lastno strankarsko roko.

(Umirovljen je) c. i. kr. podadmiral Maksimilijan baron Pitner v Pulju. Puljski Slovani se veselijo, da jih zapusti ta mož, ki je bil ves čas zagovornik in podpiratelj ondotnega lahonstva, kar je še posebno povspeševala soproga njegova.

(Umril je) dne 2. t. m. v Dekanah v Istri ondotni župnik č. g. Valentin Matjan, doma od Sv. Vida na Dolenjskem. Kot vsikdar vnet narodnjak koristil je obilo našim istrskim bratom. N. p. v m.!

Druge avstrijske novice.

(Ministerska posvetovanja.) Pretečeno nedeljo, dne 6. t. m. prišla sta na Dunaj ogrski ministerski predsednik boron Banffy in finančni minister dr. Lukacs, kjer so se zbrali avstrijski ministerski predsednik grof Thun, finančni minister dr. Kaizl, trgovski dr. Bärnreither in zunanji grof Goluhowski. Predmet je bil zopet: sklep nagodbenega provizorija z Ogrsko. Sporazumeli se seveda zopet niso, nego so pogajanja nadaljevali tudi še v nedeljo brezvspešno. Stem je vsako pogajanje vsaj do sredi septembra zaključeno, kajti baron Banffy je izjavil pri odhodu v Budapešto, da gre lahko sedaj brez skrbi ves mesec na deželo. Govorica, da se skliče državni zbor vendar še letos, a to celó že septembra ali oktobra, se vedno bolj ponavlja.

(† Kardinal Sembratovič.) Dne 4. t. m. umrl je v Lvovu grško-katoliški nadškof in kardinal dr. Silvester Sembratovič, star 62 let.

(Slovaki na Ogrskem) imajo v kljub neslišanim grozovitostim mažarske vlade vse pogoje za svoj narodni razvoj. Pri nobenem tako malobrojnem narodu ni tako zavednega, probujenega in navdušenega ženstva, nego baš med Slovaki, a to je jako veselo in tolažljivo znamenje. Seveda ne delajo viteški Mažari nikake razlike, ako se gre za to, slovaško zavedno ženstvo obdolževati „panslavistične propagande“, tožiti jih ter kaznovati. V slovaškem središču v Turč Sv. Martinu obstoja žensko društvo „Živena“, koje je imelo dne 4. t. m. slavnostno sejo. Razpravljalo se je le o društvenih stvareh ter se jednoglasno sklenilo, da ustanovi društvo na lastne troške višjo dekliško šolo. Mažarskim vitezom ce dijo se gotovo že zopet sline, da bi pograbili zbran šolski denar, kakor so svojedobno storili z denarjem ondotnega slovaškega gimnazija, zato so tudi brezsrarnni dovolj, da kričijo po svojih mažarskih listih, češ, to nedolžno žensko zborovanje je bil nekaj nastavek Palackega slavnosti v Pragi; z jedno besedo, kaj stori ali pregovori Slovak je panslavistično početje. — Panslavist je Mažarom duhovnik, ki pridiguje ali celó spiše svoje pridige slovaški, panslavist vsak, ki govori kolikor pravilno slovaški.

Ogled po širnem svetu.

(Bolgarski knez) obiskal je ta teden Črnogoro. Črnogorski prestolonaslednik Danilo prišel ga je sprejet k zadnji postaji ob morju v Antivari. Sestanek je bil bratovsko prijazen. Bolgarski knez je odlikoval z visokimi redovi princa Danila, prvega ministra in več dvorjanikov. Mažarski listi se hudo jezé nad temi pobratimskimi pojavi na Balkanu, češ, to je nekaka zarota zoper Avstro-Ogrsko.

(V Italiji) se peča sedaj javno mnenja s papeževo okrožnico, v kateri protestuje proti italijanski framasonski vladi, ki je povodom zadnjih nemirov zvalila vso krivdo na katoličane ter dala istim tudi najhujše občutiti vse hude posledke. Razpustila je mnogo katoliških društev, ustavila katoliško časopisje itd. Vse nemire povzročila pa je posredno ali neposredno vlada sama. Papež spominja v okrožnici k pokornosti do duhovniške oblasti in zakonov.

(Rusko ministerstvo prosvete) proučava sedaj vprašanje, ali bi ne bilo bolje, da se dovoli vseučiliščnikom ženitev, z ozirom na narodno moralo in poziv dijaka. Senat odeške univerze se je izrekel za to, samo naj položijo dijaki 1500 rubljev kot poverilo, da ne opusté študij vsled materijalnih neprilik.

(Špansko-ameriška vojna) je že dejansko končana, kajti Španija je že prevzela mirovne pogodbe Zjedinjenih držav, le nekatere formalnosti se še rešijo, in Španija lahko pokliče svojo izmučeno vojno iz svojih otokov — za vedno. Ostanjejo ji le Filipini in neizmerni dolgovi na zgubljenih otokih in doma. Španija zgubila je s to vojno svoj zadni vpliv v Evropi. Ta nekdanj najmočnejša država v Evropi propadla je s to vojno skoro popolnoma in se bode prištevala v bodoče le še k navadnim malim državam kakor je Grška. Španija je nekdanj v svoji mogočnosti mnogo zakrivila proti Indijancem in Ameriki, sedaj pa se je to britko maščevalo.

Današnje prvo izdajo konfiskovalo je državno pravdnništvo radi dopisa iz Laškega trga. Proti tej konfiskaciji vložili bodemo pritožbo.

Poštné zadeve.

Slovinci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Od več strani smo dobili dopise, v katerih se prizadeti narodnjaki pritožujejo, da jim delamo krivico, dolžéč jih narodne mlačnosti v zadevi slovenskih poštnih pečatov, dvojezičnih poštnih tiskovin in vrednotnic ter se sklicujejo na okolnost, da so njihove občine že pred par leti uložili jednako prošnjo, toda brez uspeha. No če je to res, čemú pa mirujete? Zakaj prošnje ne urgirate? „Kdor čaka brez neha in v upih živi, prerada nazadje mu sreča zaspi!“ S tem izpričanjem se le obtožujete, da se še ne zavedate dobro moči, katero ima občina. Ako vam je poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradcu odklonilo prošnjo; oziroma je le pogojno uslišalo, da se bode oskrbel slovenski pečat, kadar se nemški obrabi, zakaj se ne pritožite pri trgovinskem ministertvu? In če vam ministertvo ne ustaeže, oziroma, če vam več let prošnje ne reši, zakaj ga ne tožite pri upravnem sodišču zaradi kršenja člena XIX. državne osnovne postave, oziroma radi nerešitve prošnje. „Stoječ mlin in molčeč jezik nič ne koristita!“

Člen XIX državne osnovne postave z dne 21. grudna 1867 se glasi: „Vsi narodi so v državi jednakopravni in vsak narod ima nekršljivo pravico do čuvanja in negovanja svoje narodnosti in svojega jezika. Država priznava jednakopravnost vseh v deželi navadnih jezikov v šoli, uradu in v javnem življenju.“

Upravno sodišče mora na podlagi tega člena prisoditi našim poštam slovenske pečate itd. „Kjer ni tožnika, tam ni sodnika“. Na noge torej! Upravno sodišče se še je doslej vestno držalo postavnih določb.

Ne pošiljajte svojih prošelj naravnost na ministerstvo, temveč vedno kakemu državnemu poslancu, ki jih izroči osebno ministerstvu, oziroma, ki lahko zavlečeno prošnjo vsak čas o priliki svojega bivanja na Dunaju urgira t. j. zahteva njeno rešitev, ker pa niso vsi državni poslanci jednako delavni in vplivni, zato pošiljajte take prošnje uredništvu „Domovine“, katero jih izroči najdelavnejšemu in najvplivnejšemu državnemu poslancu.

„Domovina“ pa bode nadaljevala začeto delo; kajti njen trud rodi že sad namreč:

1. S priobčevanjem „poštne zadeve“ se vzbujajo občine iz jezikove mlačnosti in se ž njimi v obče jasni politični obzor bralca.

2. Vsled tega je že več občin ušlo jednake prošnje, od nekaterih občin pa imamo poročila, da nameravajo istotako storiti.

3. Č. g. državni poslanci se po „Domovini“ opozarjajo na nepostavnosti na naših poštah in so torej moralno zavezani, se za pravično rešitev teh prošelj z vso močjo potegovati.

„Domovina“ izdeluje poštne referate na podlagi sedanjih poštne pečatov, in kjer niso ti v redu onde se da to sklepati še na druge nerednosti, čeprav morda teh začasno ni. Poštne pečati so stalni, tiskovine in vrednotnice pa se lahko menjajo z vsakokratnim naročilom, oziroma pri izpremembah poštne osobja. „Kdor hoče udariti psa, mora prijeti za palico“ in tu se večkrat nehote pripeti, da prileti kak vdarci tudi na tistega, ki se nahaja preblizu psa. Ne pritožujte se torej, temveč podajte nam roko k skupnemu delu za pridobitev resnične jednokopavnosti slovenskega jezika!

Dopisi.

Od Drave. (Centralna slovenska posojilnica). Ne da se tajiti, da naše posojilnice težko pogrešajo centralni denarni zavod. Imamo sicer centralno slov. posojilnico na Krškem, toda to je centralni zavod le po imenu, ker praktično ne more biti.

To se je že pri raznih prilikah povdarjalo, pa zastoj.

Največe posojilnice niso pristopile centralni slov. posojilnici na Krškem, ker si vodstva ne marajo po nepotrebnem nalagati novih bremen, katera so zvezana z neomejenim poroštvo, z neomejeno zavezo.

Nam ni do tega, da bi hoteli motiti ali celo zavirati razvijanje te nove zadrage. Pač pa si štejemo v dolžnost, da svarimo vodstva naših posojilnic, naj si stvar dobro premislijo, predno pristopijo kot zadržniki temu ali onemu novemu zavodu. S pristopom prevzamejo se tudi bremena.

Taka bremena lahko postanejo prav težka in občutljiva, celo osodepolna za posojilnico, katera je pristopila. Naj pa se tudi ne pozabi, da se dobi podpora in pomoč — navadno in v sili, — tem težje, čem več bremen ima posojilnica kot ud drugih zadrug nositi, čem več neomejenih zavez ima naloženih.

Pozor tedaj!

Iz Središča. V soboto, dne 23. julija t. l. smo slavili v Središču pri najlepšem vremenu pod milim nebom petdesetletnico našega previtlega cesarja. Na povabilo trške občine se je udeležil slavlja sam cesarski namestnik, prevz. gospod marki Bacquehem.

C. kr. konjerejsko društvo za Štajarsko je nameravalo prirediti letos pregledovanje konj za nekatere dolenještajarske okraje v Središču ter se v to svrhu obrnilo do občinskega zastopa. Le-ta je vstregel želji konjerejskega društva, a zajedno sklenil spojiti s to prilikom primerno svečanost v proslavo petdesetletnega vladarskega jubileja Nj. Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. Drage volje je podpiralo naše ljudstvo z vsemi močmi plemenite težnje občinskega sveta, da se slavnosti zagotovi kolikor moči sijajen prosep. Kaj pa tudi ne bi! Saj se vsak pošten, kaj rečem pošten, vsak pameten Avstrijan veseli letošnjega leta. Veš teden poprej so se vršile potrebne priprave, v petek večer pa sta tekmovala trg in okolica v okraševanju z vencami in zastavami, in v soboto bilo je na vse zgodaj veliko in malo

po koncu, da se popravi, kar še nedostaja za dostojen sprejem cesarjevega namestnika. Bil je ginljiv prizor, ko si videl raz streho meščanske hiše in kmečke kočje plapolati črno-žolto ali rdečemoдро-belo zastavo ali oboji, svečan dokument, da tukaj biva „verni naš rod“.

Ob pol 11. uri dopoldne začeli so grmeti topiči, naznanjajoč, da se bliža vlak, s katerim ima prispeti prevzvišeni gost, ki ga je na postaji pričakoval trški župan z občinskim svetom, načelnik okrajnega zastopa in množica drugih dostojanstvenikov. Izstopivšega cesarskega namestnika, ki je prišel spremljan od okrajnega glavarja ptujskega barona Apfaltrera in namestniškega koncipista grofa Marencija, je na to pozdravil gosp. župan najprej v slovenskem, a potem v nemškem jeziku. Slovenski nagovor je slovel približno tako-le: „Veliko čast je blagovolila skazati danes Vaša Prevzvišenost trgu središkemu in njegovemu prebivalstvu. Tukaj nimamo nikakih imenitnosti, priprosto kakor današnja obleka trgova je njegovo prebivalstvo, a to prebivalstvo goji v svojih srcih najiskrenejšo ljubezen do milega cesarja. V imenu tega prebivalstva usojam si Vašo Prevzvišenost udano pozdraviti.“ Na to je odzdravil gosp. namestnik najprej v lepem, jednatem slovenskem, in za tem v nemškem govoru, zahvaljevaje se za prijazen sprejem ter obljubil, da hoče izraženo mu udanostno izjavo sporočiti na Najvišje mesto.

Dolga vrsta vozov z najodličnejšimi gosti je spremila potem ces. namestnika na slavnostni prostor, kjer je pozdravljajal nebroj zbranih množic odkritih glav z gromovitim „Živio“ in godba s cesarsko pesmijo novodošlega odličnega gosta. Gospod namestnik se je vrlo zanimal za stanje našega ljudstva ter se ves čas pogovarjal z vpleljenimi osebami o vsakovrstnih razmerah naših občanov, gospodarskih, družabnih itd. Na vprašanje namestnikovo, kakega narodnostnega in dinastičnega mišljenja je naše ljudstvo, se mu je kaj primerno odgovorilo: ekselencija, blagovolite soditi po zastavah, s katerimi sta se danes nakitila trg in okolica.

Nekako opoldne nudil se je ces. namestniku in zbranim množicam očarljiv prizor: visoko na ovenčanem odru cesarjev doprsni kip, na vsaki strani belo oblečena deklica, liki angeljčka milo zroč pred se in v rokah držaje lovčev venec nad glavo vladarjevo, ob vznožju zopet beli deklički, v rokah trak z letnicama 1848—1898, pred odrom na sredi v narodni noši kmet s srpom in snopom, pa rokodelc s svojim orodjem, ob straneh viničar s trto in brento in vojak v polni opravi, a v ozadju odmevaje patetični akordi „cesarske“. Tako so se poklonili stanovi našega ljudstva po svojih zastopnikih osiveli glavi premilega vladarja o priliki njegove petdesetletnice. Očaran utiska je pristopil ces. namestnik bližje in segel v roko slovenskemu kmetu.

Ko si je gosp. namestnik še ogledal šolo, cerkev in župnišče ter povsod izrazil svojo zadovoljnost, približal se je ob 1. uri čas njegovega odhoda. Kakor o prihodu, spremili so ga tudi sedaj vsi dostojanstveniki na postajo k brzovlaku. „Prireditve slavnosti je bila dobro pogojena, okrašnje z zastavami popolnoma umestno, in ljudstvo je nastopalo jako inteligentno“, to so bile namestnikove besede do središkega župana pri slovesu.

Iz merodajnih ust smo slišali to, kar nam prenapeti nasprotniki in nezreli smrkolini tako radi odrekajo, da je naše ljudstvo inteligentno, slišali smo tudi, da je naša slavnost vseskozi vspela.

Toda, ako je konec dober, je vse dobro, slove pregovor. Po odhodu namestnikovem smo ostali zbrani na slavnostnem prostoru, pregledovanje konj se je nadaljevalo. Bila je ogromna množica prignane živine, zakaj premiranja so se vdeležili slovenski konjerejci od blizo in daleč; imeli smo čast, pozdraviti celo daljne Brežičane in slavne Žalčane. S Ptujja pa je priromal Schwab, velik mož, orjaške postave, ki ga redé navadno slovenski groši, a je drugače „štramer hajloprudar“. Prignal je tri konje in tri sinove, konje na premiranje, čemu sinove, tega ne vem. Konji so bili premirani od slavne komisije, a nadobudne sinove s prezasluznim očetom vred

bo baje premiral mariborski državni pravdnik. Čujte g. urednik! Slavno županstvo je bilo objavilo ukaz, da se za okrašnje ne sme porabiti niti jedna plavica, niti jeden hrastov list. Domačini smo mislili, da je to pač v slovenskem Središču nepotreben ukaz. Toda „foter“ Schwab s svojimi kalini je brzkone modroval, ako se slobodno uvaža v Središče ptujski luk, zakaj se ne bi poskusilo z modrižem ptujskih nemčurjev ter našemil svoje Schwabiče s plavicami kakor naš čredar krave na Jurjevo. V svetej jezi so torej krvavela štiri prenemška srca, ko jih je slovensko ljudstvo razločno obvestilo, da Središče ni Berolin in da se danes slavi petdesetletnica našega cesarja; kakor mladi gadi zvižali so nedorasli Schwabiči svoje jezičke, ko je prusaški modriž romal iz nežne gumbnice nemške suknje v krepko pest slovenskega fanta.

Kmalu po tem intermezzu je bilo pregledovanje konj končano, prvomestnik komisije je spregovoril v prisotnosti g. okrajnega glavarja primerne besede in g. podžupan Kočevar na to spodbujal navzoče, naj se vsklikne na Nj. Veličanstvo gromoviti trikratni „Živio“. Topiči zagrmé, mlado in staro zaori „Živio“, razkritih glav poslušajo množice stojé veličastne zvoke cesarske himne. Le štiri nesmrtno žaljena „švabska“ srca sporočajo babici Germaniji in dedeku Bismarcku svojo ogorčenost nad strašnimi Slovenci, ki se drznejo na svojih tleh demonstrirati z „živio“-klici in svojega vladarja spodobno slaviti. Saj drugače si nisem mogel tolmačiti njihovih pokritih buč. „Klobuke dol!“ zahtevalo je jednoglasno naše verno ljudstvo v opravičeni jezi od nesramne „švabske“ druhal. In kaj je bil odgovor? Čujte in strmite gosp. urednik! „Maul halten“ drle so se nesramne barabe. Komentarja meni, mislim, ni treba dodajati, sestavil bo ga državni pravdnik. O.

Narodno-gospodarske novice.

Prvi splošni zbor slov. in istrsko-hrvatskih posojilničarjev

v Ljubljani, dne 31. julija in 1. avgusta 1898.

(Izvirno poročilo.)

Ker se slovensko in istrsko-hrvatsko posojilništvo tako hitro in raznovrstno razvija, spoznala je „Centralna posojilnica slovenska“ v Krškem za potrebno, da se skliče letos, ko Avstrija praznuje 50letnico cesarskega jubileja, avstrijsko posojilništvo pa 25letnico obstanka zadružnega zakona (od 29. aprila 1873), prvi splošni zbor zastopnikov slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilnic. Da si ne vlada popolno sporazumljenje tudi na tem slovenskem polji, vendar se je precejšnje število posojilnic oglasilo, da so zadovoljne s sklicanjem tega shoda. Neednost na posojilniškem polji ima svoj izvir v tem, da so na Kranjskem začeli s snovanjem novih posojilnic (tako imenovanih Reiffeisenovih) v takih krakih, kjer so že bile dobre slovenske posojilnice. Na Štajarskem so bili pa nekateri preveliki nasprotniki teh Reiffeisenovih posojilnic, t. j. tistih, katere se ravna po zakonu od 1. junija 1889. Tukaj so se izrekli bili prvotno za materijelno združitev slovenskih posojilnic, pozneje so se pa upirali. Na Kranjskem so pa vrh tega hoteli s posojilnicami združiti še partikulistične politične tendence. Od tod je prišlo, da je nekaj ljubljanske gospodarske organizacije odsvetovalo svojim posojilnicam, da bi se bile udeležile tega prvega splošnega shoda slovenskih posojilničarjev, in da se celó „Zveza slovenskih posojilnic“ ni mogla ogreti za ta shod. Kljub temu se je bilo 40 posojilnic oglasilo, da naj se ta shod skliče. Od teh 40 je bilo 25 posojilnic faktično zastopanih, namreč:

1. Velike Lašče (odposlala zastopnika gosp. Benedika);
2. Pazin v Iztri (pooblaščenca g. Bezljaj);
3. Podgrad v Istri (odposlala kot zastopnika č. g. Antona Stembergerja);
4. Sv. Trojica v Slov. gor. (pooblaščenca g. T. Romih v Krškem, mesto njega g. Rupnik);
5. Tinje na Koroškem (zastopnik č. g. Volbenk Serajnik, kaplan);
6. Brežice (pooblaščenec g. Lapajne);
7. Slatina na Štajarskem (pooblaščenec g. Lapajne na Krškem);

8. Šmihel pri Pliberku (tajnik g. Kandut, poslal pismeni pozdrav);
 9. Radeče (zastopnika načelnik g. France Laharnar in g. Jordan);
 10. Slap pri Vipavi (zastopnik gosp. Fran Punčuh);
 11. Moravče (zastopnik g. Janko Toman);
 12. Mokronog (zastopnik g. tajnik J. Ravnikar);
 13. Nabrežina (zastopnik gosp. blagajnik A. Stupica);
 14. Stari trg pri Ložu (I) (zastopnik gosp. Franjo Peče);
 15. Sodražica (zastopnik g. Fajdiga);
 16. Mestna hranilnica v Ljubljani (zastopnik g. Klein);
 17. Gornjigrad (zastopnik g. Fran Kocbek);
 18. Trst (zastopnik g. Ulčakar);
 19. Sv. Križ pri Litiji (g. Jeglič);
 20. Črna na Koroškem (g. Walter);
 21. Kobarid (pooblaščenec g. Lapajne);
 22. Srednja vas v Bohinju (g. Rihteršič);
 23. Splošno kreditno društvo v Ljubljani (g. dr. Majaron);
 24. Logatec (g. Turk).

Dne 31. julija zvečer ob 9. uri sešlo se je v „Narodnem domu“ poleg teh posojilničarjev še več drugih domoljubov, tako, da je bilo dne 1. avgusta vseh udeležnikov blizo 40. Pri predzborovanju v nedeljo (31. julija) vodil je razprave g. J. Lapajne, kot ravnatelj „Centralne posojilnice slovenske“, ki je ta shod sklicala.

Dne 1. avgusta ob 10. uri dopoldne je otvoril glavno zborovanje tudi g. Lapajne, poudarjavši, da so bili na to zborovanje povabljeni vsi slovenski posojilničarji, t. j. odborniki, nadzorniki in udje posamičnih slovenskih posojilnic in vsi, ki se zanimajo za razvitek slovenskega posojilništva. Udeležili so se domoljubi slovenski še dokaj mnogobrojno tega shoda, s katerim hočemo pokazati v prvi vrsti, da je tudi slovenskim posojilničarjem, ki se sicer bavijo le s suhoparnim denarnim gospodarstvom, zvestoba do cesarja in avstrijske domovine prva državljanska dolžnost! V drugi vrsti pa se hočemo zjediniti v načelih in organizaciji; hočemo si veliko breme, ki smo si ga naložili, med seboj razdeliti prijateljsko in bratovsko; hočemo še tudi storiti novih korakov v vedno večji in večji vspeh slovenskega posojilništva v duhu našega cesarja, ki že toliko let s svojim zlatim izrekom: „Viribus unitis“ opominja na slogo vse svoje narode in vse svoje podložnike!

Na to je bil v smislu predzborovanja za predsednika izvoljen g. dr. Dan. Majaron deželni poslanec v Ljubljani. Še popred je pozdravil posojilničarje župan ljubljanski Ivan Hribar, ki je želel shodu najboljši vspeh. Zapisnikarjem je bil izbran g. Lapajne, overovateljema zapisnika pa gg. Peče in Rupnik. Slednji gospod in pa č. g. Stemberger sta bila tudi poročevalca o prvi točki dnevnega reda, t. j. praznovanje cesarskega jubileja. Sprejela se je sledeča resolucija:

- a) Ustanovi se v ta spomin dobrodelna zaloge, kateri naj doprinašajo slovenske in istrsko-hrvatske posojilnice in hranilnice po svoji moči. To zalogo porabiti je v korist slovenskega posojilništva, osobito slovenske posojilniške literature. Da se to izvede, pooblašča se „Zveza slovenskih posojilnic v Celji“, ki bo sprejemala v to svrhu došle novce, jih priobčevala in potrjevala po javnih listih slovenskih in nalagala pri „Centralni posojilnici slovenski“.
- b) Slovenske in istrsko-hrvatske posojilnice določijo 2% l. dobička za dobrodelno društvo „Naša straža“. (Predlog g. Stembergerja). O drugi točki dnevnega reda (načela slovenskih posojilnic) je poročal v smislu predzborovanja g. J. Bezljaj.
- Sprejete so bile sledeče resolucije:
- a) Načela po katerih so osnovane obstoječe slovenske posojilnice, so v obče dobra.
- b) Starejšim in večim posojilnicam sploh ne kaže, svoja pravila spreminjati, dokler jih ne primorajo v to udje ali zakoni ali važne okoliščine.
- c) Mlajšim posojilnicam pa, ki delujejo na kmetih, kjer je še majhna izobraženost,

kaže, da svoja pravila vravnajo v smislu zakona dd. 1. junija 1889, ako še niso urejena v tem smislu.

- č) Kmečke posojilnice naj so osnovane sploh bolj v duhu Raiffeisenovem, kolikor le dovoljuje to zadružni zakon, vendar naj bode načelstvo previdno, da ena sama oseba ne dobi vsega zavoda v svojo oblast.
- d) Kjer je sodišče, a posojilnice še ni, pa naj se osnuje prej ko prej. V velikih sodnih okrajih je prostora tudi za dve posojilnici; v tem slučaju naj se terén razdeli. Ti za vodi so pa potrebni tudi v drugih večih krajih, kjer je slovenska narodnost v nevarnosti, n. pr. Koroškem, na Primorskem, v kočevskem okraji, ob Dravi in Muri na Štajarskem.
- e) Kjer sta v majhnem okraji dve posojilnici, naj se združite. Kjer sta na sedežu sodišča za dotični ekraj tudi dve posojilnici, naj ima vsaka po nekaj občin, oziroma župnij, ali pa naj se združite.
- f) V svoja pravila naj vse slovenske posojilnice uvedejo določila, da udje načelstva morejo od svojega zavoda na posodo dobivati le v skupni seji z nadzorstvom. Poroki pa nikakor ne morejo biti.

O tretji točki dnevnega reda je poročal v smislu sklepov, storjenih pri predzborovanju, g. Ulčakar iz Trsta. Po živahni razpravi so bile sprejete sledeče resolucije:

V stvari organizacije slovenskega posojilništva:

- a) Vsaka posojilnica imej svoje nadzorstvo, sestojede iz najmanj treh oseb.
- b) Vsaka posojilnica pripadaj kakor člen h kakemu društvu, ki po svojih pravilih nadzoruje posojilnice.
- c) Slovenske posojilnice naj materijelno podpirajo tiste slovenske denarne zavode, od katerih dobivajo one same enake podpore.
- č) Vsa posojilna društva, ki so namenjena v podporo slovenskim posojilnicam, naj vzajemno postopajo, naj imajo svoj organ, s katerim bi se pospeševalo slovensko posojilništvo in vse slovenske gospodarske zadruge. Ta organ je ob enem glasilo vseh slovenskih posojilnic in gospodarskih zadrug, katere naj ga podpirajo materijelno in duševno.
- d) Slovenske posojilnice naj podpirajo tudi tiste slovenske gospodarske zadruge, katere niso na škodo slovenskim trgovcem in obrtnikom.

O četrti točki dnevnega reda, t. j. o izobrazbi upravnikov slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilnic poročal je gosp. Franjo Peče iz Starega Trga pri Ložu. V uvodnem delu svojega izvrstnega govora je obžaloval, da je odklonila kranjska zveza udeležitev pri današnjem shodu, ki je imeniten pojav na narodno gospodarskem polju. Poudarjal je potrebo edinosti in naglaševal malodušnost slov. mož ter slikal škodo velikega razcepljenja finančnih in doševnih močij.

Odločno in temeljito je zavrnil pismo slovenske „Zveze“ v Celji in naglaševal z dokazili nezmožnost upraviteljev ter zavračeval pismo, da zadostujejo zvezini shodji.

Strokovne izobrazbe upravnikov slov. posojilnic je treba in sicer v strokah: 1. knjigovodstvo; 2. letni računi in bilanca; 3. znanje zemljeknjižne postave in 4. obrtne postave.

Sprejela se je sledeča resolucija:

„Prvi splošni zbor slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilničarjev izreka za nujno potrebo, da slovenske in istrsko-hrvatske posojilnice, odnosno njih zveze delujejo na to, da se vstanovijo podučni kurzi za temeljito strokovno izobrazbo členov načelstva slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilnic, ali da se pošiljajo k posojilnicam večji poučevalci.“

Konečno se je sklenilo, da se pooblasti „Centralna posojilnica slovenska“, da izpelje sklepe tega prvega splošnega shoda slovenskih in istrsko-hrvatskih posojilničarjev. K sklepu se je izrekla še zahvala vsem udeležencem, osobito pa predsednikoma, gg. Lapajnu in dr. Majaronu ter še g. dr. vitezu Bleiweissu, ki je prepustil dvorano brezplačno za zborovanje. S „slavo“-klici na presvitlega cesarja se je zbor častno zaključil.

Naj povemo povrh tega poročila še svoje misli o shodu in navedimo koristi, ki jih utegne prinašati.

I. Shod je dokazal, da se dobra stvar, kakoršen je ta shod bil, nikakor ne da zaprečiti.

II. Ker se je sklenilo podpirati društvo „Naša straža“, izreklo se je s tem, da smatrajo naši posojilničarji to društvo za dobrodelni zavod, katerega gre v prvi vrsti podpirati, in to v sami spomin cesarskega jubileja.

III. Gledé načel slovenskega posojilništva se je vse odobrilo, kar je zdaj pripoznano za dobro; le to, kar namerava bodoča postava uvesti n. pr. gledé lastnega in tujega premoženja, naj bi ne obveljalo. Gledé primorskih oblasti, katere zopet zabranjujejo posojilnicam, jemati hranilne vloge, obžalovalo se je, da se ne poštevata tu zakon z dne 1. junija 1889, ki naravnost posojilnicam dovoljuje hranilne vloge.

IV. Pri razgovoru o gospodarski organizaciji so se predložene resolucije tako spremenile, da se ni žalila niti ena zveza ne, da si se je vsem zvezam marsikaj očitalo. Zborovalci so bili naposled edini, da je treba vsem slovenskim in istrsko-hrvatskim posojilnicam ter gospodarskim zadrugam skupnega organa. Kaže torej oživetiti nekdanji časopis „Zadruga“, kakoršnega je pred 10 in 15 leti izdajala „Zveza slovenskih posojilnic“ in kakoršnega utegne z novim letom zopet oživetiti „Centralna posojilnica slovenska“ v Krškem.

Koledar.

Petek (12.) Klara, d. — Sobota (13.) Hipolit in Kasijan, mm. — Nedelja (14.) 11. pobinkoštna. Evzebij, sp. — Ponedeljek (15.) Vnebovzetje M. D. (Vel. Šm.) — Torek (16.) Rok, sp. — Sreda (17.) Emilija, d. m.; Benedikta, opat. — Četrtek (18.) Hijancit, Agapit, mm.; Helena, kralj. — Mlad dne 17. ob 11. uri 40 min. zjutraj.

Sejmi.

Dne 16. avgusta v Braslovčah, Strasu, pri Sv. Trojici na Goričkem, v Lembahu, St. Lovrencu na kor. žel., pri St. Vidu pri Ptuj, v Sevnici, Vuzenici. Dne 17. avgusta v Jarenini, v Marijinem brezju pri Mariboru, Imenem, Kapelah pri Brežicah. Dne 18. avgusta v Turniščah. Dne 19. avgusta v St. Jurju ob Ščavnici.

Loterijske številke.

Gradec 6. avgusta 1898: 16, 63, 37, 75, 81
 Dunaj " " " 80, 13, 32, 38, 90

Št. 20.122.

Razglas.

V Gizele-bolnici v Celju izpraznilo se je mesto sekundarnega zdravnika.

Prosilci za to mesto, ki morajo biti doktorji vsega zdravilstva, vložijo naj svoje povoljno opremljene prošnje najpozneje do 15. avgusta 1898 pri deželnem odboru.

Krepkega učenca

iz dežele, z dobrimi šolskimi spričevali, sprejme se takoj v trgovino z mešanim blagom. Kje, pove upravnništvo „Domovine“ v Celji. (236) 3—1

Posestvo na prodaj.

Lepo, okoli 40 oralov veliko posestvo, z novo, jako okusno sezidano gosposko hišo, zraven hiša za „majarja“ in s prostranimi, lepimi gospodarskimi poslojji, nahajajoče se v občini Sedlašek v Halozah, 2 uri od Ptuj, tik okrajne ceste iz Ptuj v Krapino, se vsled obiteljskih ozirov za primeroma nizko ceno in pod jako ugodnimi plačilnimi obroki takoj proda. — Več pove

(134) 3—1 Zofja Macun

vдова c. kr. okr. sodn. pristava v Sedlašku p. Podlehnik (Lichtenegg in Steiermark).

Prostovoljna prodaja

(235) 3—1 kmetije v Levcu pri Celju.

V nedeljo 21. avgusta popoldne ob 2. uri razprodajal bodem na kose njive (11 oralov), hmelove vrte (7 oralov), travnike (20 oralov), hoste (26 oralov) in dva vinograda (4 orale), skupaj 68 oralov. — Ako se prodaja 21. avg. ne bode dokončala, ponavljala se bode prodaja v ponedeljek 22. avgusta ob 9. uri predpoldne. — Kupci so povabljeni v Levce k mojemu posestvu.

Plaćilni pogoji so ugodni.

Posestvo se tudi skupaj proda.

Adalbert Walland, prej pri Gregulu.

Ivan Peteršič

Klotilda Peteršič roj. Sehunko

poročena

Ptuj

Polzela.

Mesto posebnega naznanila.

Slovenci in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda, katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborno domačo kavo.

Glavni zalagatelj: **Ivan Jebačin**
(193) 10-8 Ljubljana.

500 lés za sušenje hmelja

v popolno dobrem stanu prodaja baron **Bruck v Celju**. 3-2

Posestvo na prodaj

na okrajni cesti **Dolič-Vitanje**, obsezajoče nad 20 oralov dobrega zemljišča, gostilna in trafika. **Cena 3000 gld.** — Več pove

Franc Pejvonik
(216) 3-3 pošta Mislinje.

Urarsko orodje

dobro ohranjeno, skoro novo, prodaja vsled urarjeve smrti **Neža Mlakar** v Rajhenburgu št. 62.
(231) 2-1

Učenec

iz boljše hiše in z dobrim šolskim spričevalom se takoj sprejme v trgovino mešanega blaga pri

S. F. Schalku v Sevnici. (227) 2-2

Pravi trpotčev sok je jedino oni, kateri se pripravljajo v lekarni pri Zrinjskem, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg 20. Trpotčev sok nepresežno deluje pri vseh prehlajenjih dušnih organov, ter je najboljšo sredstvo za prsni katar, kašelj, prsobol, hripavost in vratobol. Tudi zastarani kašelj se s tem zdravilom v najkrajšem času dá odpraviti; bolniki dobijo tek za jelo, lahko spijo in na ta način hitro okrevaajo. — Izmed mnogih zahval navajam tu samo naslednjo:

„Velecenjeni gospod lekarnar!

Posljite mi še tri steklenice Vašega izvrstno delujočega trpotčevega soka; potrebujem jih za moje poznanke. Jaz sem od dveh steklenic od neznoznega kašlja popolnoma ozdravel. Hvala Vam. Priporočal bom ta zdravilni sok vsem prsobolnim. S spoštovanjem — Rudolf Ausim. Na Dunaji, 20. marca 1897.“

Pazi naj se toraj, da je na vsaki steklenici varstvena znamka t. j. slika bana Nikole Zrinjskega, kajti samo oni je pravi trpotčev sok, kateri nosi to varstveno znamko. — Cena steklenici s točnim opisom je 75 kr. — Razpošilja se vsaki dan s pošto na vse kraje in sicer proti predplačilu (priračunši 20 kr. za zamotek) ali pa po poštne povzetju. — Ceniki raznovrstnih domačih preskušanih zdravil se razpošiljajo na zahtevo zastojni in poštne prosto. Lekarna pri Zrinjskem, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20. 30

Vinko Čamernik

kamnoseška in podobarska obrt v Ljubljani

nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev, prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih kamnov

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih grobnih spomenikov iz raznih marmorjev in granitov. Izvršuje

kompletne rodbinske rakve in spomenike.

✱ Strugarnica marmorja ✱ z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje zastojni in franko!

Morie Rauch

steklar v Celji, Rotovška ulica št. 4.

Priporoča sl. občinstvu steklene érke v raznovrstnih barvah, kakor: črne, bele, emajlirane, zlate in srebrne, jako pripravne za napise pri tverdkah in reklamah; prav lepe in cene. — Gostilnam posebne izjemne cene pri vrčih, steklenicah, kupicah, krožnikih, skledah itd. iz porcelana ali kamenine. Prevzame vsakovrstna steklarska dela, kakor: šipe pri hišnih in cerkvenih oknih, strelah itd. po neverjetno nizkih cenah. Razpošilja steklo, porcelan, ogledala, podobe, svetilnice itd. kakor tudi olate barve za takojšno rabo, ki se brzo posuše.

Na razpolago ima tudi najlepši blesteči povlak, brunolin in vse vrste lakov. Prosim, da se prepričate z naklonjenim mi obiskom.

(221) 6-3

M. Rauch.

Trgovina z galanterijskim, drobnim in pletenim blagom

Peter Kostič-a

v Celji

Glavni trg št. 2

priporoča gg. trgovcem in prekupovalcem:

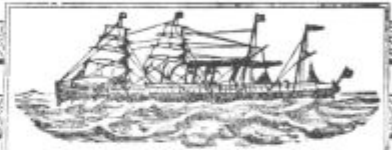
Porcelanske, lesene in lončene pipe, cevi za pipe in smodke, ustnike za cevi žepne nože, škarje, nože in vilice, britve, žlice, pipčovke, šila, mošne za denar in duhan, denarnice, listnice, pase, jermene, biče in bičala, gumbe za srajce in obleke, glavnike in kampelne, igle za lase, šivanke, naprstnike, prstane in rinčice, broške, očala, ogledala, različna mila, parfume, pomade, krtače, papir in kovrte, svilnati in barvani papir, svinčnike, molke in svetilnice, itd. Dalje srajce, nogavice, rokavice, kapice, mašne in kravate, naramnice in podveze, sukanec v štrencih in špolcah, drete, špago, trake, žnore, pavolo in volno, šnirice, robce za glavo in žep, lak za čevlje itd. — Konečno vsakovrstne igrače iz lesa, guma in bleha, punčke, vozičke, košarice, kovčke itd.

Vse po najnižjih cenah za na debelo. Zunanja naročila se odpošiljajo s prvo pošto. (54) 13

Vožnje karte in tovarni listi

(160) 42

v Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik Red Star Linie iz Antverpna naravnost v **Novi Jork in Filadelfijo.**

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske vlade. Pojasnila daje radovoljno koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Mar. je Terezije cesta št. 4. (prilije na levo).

Dr. Fran Mayer

odvetnik v Šoštanju

uljudno naznanja, da je v mesecu avgustu odprl svojo pisarno in da deluje v vsih pravniških poslih.

V Šoštanju, dne 10. avgusta 1898.

(233) 3-1

C. i kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in

kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb
nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s patentom proti zmrzlini cevij in opreme. Posestnikom kmetijske stroje ter peronospora-škropilnice, slednje po 11 gld. komad franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke. Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

Vse stroje za poljedelstvo.

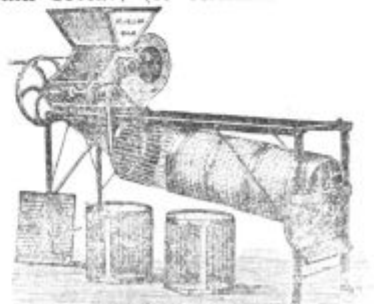
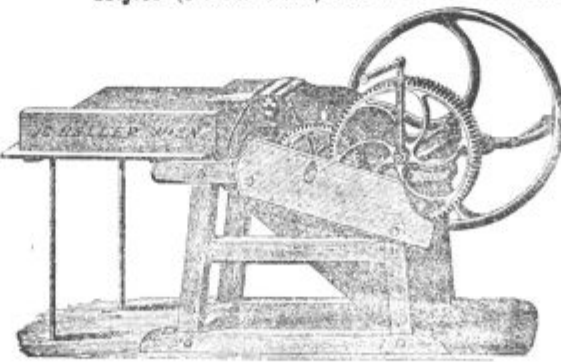
Vnovič znižane cene!

Trijeri (čistilni stroji za žito) v natančni izvršitvi. Sušilnice za sadje in zelenjavo. Škropilnice proti peronospori, zboljšani sestav Vermorelov.

Mlatilnice, mlini za žito, stiskalnice (preše) za vino in sadje različnih sestav, (te stiskalnice imajo skoro ono tlačilno moč kakor hidravlične (vodovodne) preše.

Slamoreznice jako lahko za goniti in po zelo zmernih cenah.

Stiskalnice za seno in slamo, ter vse potrebne, vsakovrstne poljedelske stroje prodaja v najboljši izvršitvi

IG. HELLER na Dunaju II, Praterstrasse 49.

Zastopniki se iščejo. — Pred ponarejanjem se je treba varovati. (41) 22